

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/707/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712213827
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6712213827.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudkyň JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Renáty Deákovej, ako členiek senátu, v právnej veci navrhovateľa ALSTRON, spol. s r. o., IČO: 31619266, so sídlom vo Zvolene, Pribinova č. 735/67, zastúpeného Mgr. Alenou Gregorovou, advokátkou so sídlom v Banskej Bystrici, Horná č. 54, proti odporcovi H. X. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom vo G., V. č. XXXX/XX, zastúpenému právnym zástupcom Advokátska kancelária UHAL' s.r.o., IČO: 47236655, so sídlom vo Zvolene, Štefana Moyzesa č. 9877/43, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Maroš Uhaľ, advokát a konateľ, o určenie neplatnosti právneho úkonu, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 15C/151/2012-127 zo dňa 23.01.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania v sume 83,86 € na účet právneho zástupcu odporcu Advokátska kancelária UHAL' s.r.o., IČO: 47236655, so sídlom vo Zvolene, Štefana Moyzesa č. 9877/43, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol (prvý výrok); navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania v sume 732,36 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu odporcu vedený v I., a.s., číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, variabilný symbol 34012 (druhý výrok). V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania domáhal určenia neplatnosti dodatku č. 2 zo dňa 28.03.2011 k zmluve o pôžičke uzavretej dňa 04.04.2008 medzi navrhovateľom a odporcom. Okresný súd na pojednávaní dňa 28.05.2013 pripustil zmenu návrhu, o ktorú požiadal navrhovateľ v podaní zo dňa 16.04.2013, kde sa domáhal určenia neplatnosti dodatku č. 2 zo dňa 28.03.2011 k zmluve o pôžičke uzavretej dňa 04.04.2008 medzi navrhovateľom a odporcom v bode 2 a v bode 4, článku I. v plnom rozsahu a v bode 5 článok I. vetou „a dňom úhrady dlžnej čiastky podľa bodu článok I. tohto dodatku skončí svoju platnosť aj tento dodatok“. Vyslovenia neplatnosti uvedeného dodatku, v častiach tak ako bol petit upravený, sa navrhovateľ domáhal z dôvodu vyvíjaného psychického nátlaku s tým, že považoval v týchto častiach dodatok č. 2 pre chýbajúcu slobodnú vôľu za neplatný. Keďže sa jednalo o určovací návrh, okresný súd skúmal, či bol daný naliehavý právny záujem na takomto určení s poukazom na vyjadrenie navrhovateľa, ktorý považoval za preukázaný naliehavý právny záujem najmä v súvislosti s tým, že dlh voči odporcovi nemal, neexistoval a uvedený dodatok č. 2 nenapísal a nepodpísal slobodne a vážne, ale pod nátlakom v stave bezprávnej vyhrážky, ktorú mal za preukázanú. Okresný súd dospel k záveru, že naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení bola daná tým, že v prípade absolútnej neplatnosti je súd povinný z úradnej moci na absolútne neplatný právny úkon prihliadnúť. Navrhovateľ však neuniesol dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní absolútnej neplatnosti právneho úkonu z dôvodu absencie vážnosti,

zrozumiteľnosti, určitosti a slobodnej vôle na jeho strane, rovnako ako nebolo preukázané, že by v danej veci išlo o bezprávnú vyhrážku, a preto návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Poukázal na to, že vydanie rozhodnutia považoval navrhovateľ za dôležité z dôvodu domáhania sa zaplatenia dlžnej sumy v rozhodcovskom konaní. Z pripojeného rozhodcovského spisu Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom vo Zvolene sp. zn. VK 99/2012, mal okresný súd za preukázané, že hoci sa odporca pôvodným návrhom v rozhodcovskom konaní domáhal aj zaplatenia sumy 3.000,- €, návrh zobral v tejto časti späť a žiadal konanie podľa ustanovenia § 38 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní zastaviť; rovnako zobral návrh v celom rozsahu späť voči odporcovi, ktorým bola spoločnosť ALSTRON, spol. s r. o., t.j. v tomto konaní navrhovateľ. Okresný súd vychádzal zo skutkových zistení, že dodatok č. 2 k zmluve o pôžičke bol uzavretý medzi účastníkmi konania dňa 28.03.2011, na základe navrhovateľom vyhotoveného písomného dokladu, ktorý ako uviedol do uvedeného dodatku č. 2 dopísal sumu, ktorú sa zaviazal odporcovi uhradiť; predmetom dodatku č. 2 k zmluve o pôžičke bolo vyhlásenie, že časť kúpnej ceny zodpovedajúca výške 331.940,- € bola uhradená priamo na účet veriteľa (odporcu) dňa 16.03.2011; zmluvné strany sa zhodli, že dlžník zostal veriteľovi dlžný ešte sumu 3.000,- €, ktorá vyplývala zo vzniknutých úrokov ku dňu podpisu dodatku č. 2; ďalej veriteľ prehlásil, že voči dlžníkovi neeviduje žiadnu inú pohľadávku a zmluvné strany sa dohodli, že splatnosť tohto dlhu sa stanovuje do 31.12.2011; v bode 5 sa zmluvné strany dohodli, že dňom 28.03.2011, t.j. podpisom dodatku č. 2 k zmluve o pôžičke, končí svoju platnosť zmluva o pôžičke zo dňa 04.04.2008 a dňom úhrady dlžnej čiastky podľa článku 2 tohto dodatku skončí svoju platnosť aj tento dodatok. V týchto bodoch žiadal navrhovateľ vyhlásiť dodatok za neplatný s poukazom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu v tejto časti s tým, že zo strany odporcu sa malo jednať o bezprávnú vyhrážku, ktorou sa odporca pod hrozbou súdneho sporu domáhal vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o pôžičke a rovnako sa mal zo strany odporcu vyvíjať na navrhovateľa nátlak z dôvodu nepodpísania zmluvy o výmaze záložného práva v prospech neho na založených nehnuteľnostiach. Podľa názoru okresného súdu skutočnosť, že zmluva nemala byť uzavretá v znení dodatku vážne, slobodne a zrozumiteľne v konaní preukázané nebolo. V konaní bolo výsluchom účastníkov, ako aj svedka, jednoznačne preukázané, že doklady, ktorých neplatnosti sa navrhovateľ domáhal, boli spísané navrhovateľom, suma uvedená v dodatku č. 2 bola spisovaná navrhovateľom a navrhovateľom bola riadne podpísaná. Navrhovateľ žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by tak konal pod nátlakom, ktorý by bol nedovolený a že tu absentovala sloboda vôle štatutárneho zástupcu navrhovateľa. Skutočnosť, že sa odporca domáhal vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých navrhovateľovi na základe zmluvy o pôžičke, okresný súd nepovažoval za bezprávnú vyhrážku, a to ani vtedy pokiaľ sa domáhal vrátenia pôžičky po lehote splatnosti s uvedením, že tak urobí súdnou cestou. Pokiaľ navrhovateľ ako dlžník odporcu svoj dlh riadne a včas nesplnil, bol v omeškani, a odporca ako veriteľ mal právo domáhať sa ochrany svojich práv súdnou cestou. Takéto zdôvodnenie absolútnej neplatnosti časti dodatku č. 2 k zmluve o pôžičke, kde malo ísť podľa vyjadrenia navrhovateľa o bezprávnú vyhrážku, neobstojí a v konaní nebolo ani preukázané. Rovnako ani vyjadrenia navrhovateľa ohľadom podmieneného súhlasu so zrušením záložného práva v príslušnom katastri nehnuteľností, ktoré uvádzal odporca s tým, že mal podpísať potvrdenie pre príslušnú správu katastra a vzdanie sa záložného práva, resp. zánik záložného práva až potom, čo bol podpísaný dodatok č. 2, podľa názoru okresného súdu taktiež neobstojí, nakoľko sám navrhovateľ mohol ako dlžník požiadať o výmaz tohto záložného práva potom, čo preukázal príslušnej správe katastra splatenie celého dlhu, ktorý predmetné nehnuteľnosti zabezpečovali záložným právom v katastri nehnuteľností. Okresný súd nezistil, že by bol dodatok č. 2 podpísaný v rozpore, či už s ustanovením § 37 Občianskeho zákonníka alebo § 39 Občianskeho zákonníka, a teda, že by sa malo jednať o absolútne neplatný právny úkon; naopak všetko nasvedčovalo tomu, že tento dodatok č. 2 bol podpísaný slobodne, vážne, zrozumiteľne a ani formulácia v bode 3 tohto dodatku č. 2, kde veriteľ prehlásil, že voči dlžníkovi neeviduje žiadnu inú pohľadávku, neznamena zánik povinností zaplatiť veriteľovi sumu 3.000,- €; táto veta bola poňatá do textu dodatku č. 2 k zmluve o pôžičke s tým, že sa zmluvné strany zhodli, že dlžník, t.j. navrhovateľ, ešte zostal veriteľovi dlžný sumu 3.000,- € a súčasne veriteľ prehlásil, že už voči dlžníkovi neeviduje inú pohľadávku; samotné prehlásenie však neznamena, že neviduje žiadnu pohľadávku, ale žiadnu inú pohľadávku než tú, čo je uvedená v bode 2 dodatku č. 2 k zmluve o pôžičke. Na základe uvedeného okresný súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol s poukazom na ustanovenia § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka; o trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a v plnom rozsahu úspešnému odporcovi priznal plnú náhradu trov konania v sume 732,36 € pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia za tri úkony právnych služieb uskutočnené v roku 2012 po 58,69 € (príprava a prevzatie zastúpenia, rokovanie s klientom a účasť na pojednávaní dňa 13.11.2012) spolu s tromi režijnými paušálmi v sume 7,63 €, za štyri úkony právnych služieb uskutočnené v roku 2013 po 60,07 €

(účasť na pojednávaní dňa 04.04.2013, účasť na pojednávaní dňa 28.05.2013 a tomu predchádzajúce rokovania s klientom) spolu so štyrmi režijnými paušálmi po 7,81 € a za dva úkony právnych služieb uskutočnené v roku 2014 po 61,87 € (účasť na pojednávaní dňa 23.01.2014 a tomu predchádzajúce rokovanie s klientom) spolu s dvomi režijnými paušálmi po 8,04 €, keď odmenu a režijné paušály zvýšil o príslušnú daň z pridanej hodnoty.

Proti rozsudku okresného súdu podal navrhovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie zo dňa 02.04.2014 (č.l. 139-141 spisu). K zamietnutiu návrhu okresným súdom došlo podľa navrhovateľa na základe nesprávneho posúdenia skutkového stavu a vykonaných dôkazov, čím okresný súd nesprávne posúdil čiastočnú neplatnosť dodatku č. 2 k zmluve o pôžičke. Tým, že okresný súd na str. 6 napadnutého rozsudku uviedol: „ ... že sa zmluvné strany zhodli, že dlžník, t.j. navrhovateľ ešte zostal veriteľovi dlžný sumu 3.000,- € a zároveň veriteľ prehlásil, že už voči dlžníkovi neeviduje inú pohľadávku než tú, čo je uvedená v bode 2 dodatku č. 2 k zmluve o pôžičke ... “ opomenul skutočnosť, že celý dlh zo zmluvy o pôžičke zo dňa 04.04.2008 aj s odmenou (úrokom) bol už ku dňu 16.03.2011 splatený; túto skutočnosť pritom v odôvodnení rozsudku konštatoval na str. 3 nasledovne: „Rovnako aj dodatok k zmluve o zriadení záložného práva zo dňa 28.03.2011, kde je v bode 2 uvedené, že záložný veriteľ od záložcu obdržal vyrovnanie celej pohľadávky, a tým voči záložcovi už neeviduje žiadnu pohľadávku.“ Odporca preto dňa 28.03.2011 v čase podpisovania dodatku č. 2 k zmluve o pôžičke zo dňa 04.04.2008 nemal voči navrhovateľovi žiadnu pohľadávku, ktorej by sa odporca mohol domáhať a navyše bolo v prospech odporcu zriadené záložné právo na majetok navrhovateľa. Okresný súd neprihliadol na skutočnosť, že dopísanie sumy 3.000,- € nariadil odporca a navrhovateľ tak učinil len na jeho nátlak. Rukou písaná suma do už vyhotoveného dokumentu jednoznačne svedčí o tom, že sa nejedná o slobodný a vážny úkon navrhovateľa, ale o úkon, ku ktorému bol pod nátlakom za strany odporcu prinútený. Stanovisko o platnosti tohto právneho úkonu okresný súd oprel len o výpoveď svedka XX.XX.XXXX Z., u ktorého je hodnovernosť svedeckej výpovede spochybnená jeho dlhoročným veľmi blízkym vzťahom s odporcom. Za mylné označil konštatovanie okresného súdu: „... že sa odporca domáhal vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých navrhovateľovi na základe zmluvy o pôžičke nemôže byť považované za bezprávnú vyhrážku a to ani vtedy, pokiaľ sa domáhal vrátenia pôžičky po lehote splatnosti uvedením, že tak bude robiť cestou súdu.“, nakoľko v tom čase dňa 28.03.2011 mal odporca už 12 dní splatený celý dlh aj s odmenou (úrokom), čo bolo okrem iného potvrdené aj spísaním čestného vyhlásenia a taktiež v bode 2 dodatku k zmluve o zriadení záložného práva zo dňa 28.03.2011. Navyše navrhovateľ netvrdil, že sa mu odporca v tomto čase vyhrážal súdnym konaním; takýto postup použil odporca pri spisovaní zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 11.11.2010. Okresný súd nesprávne uviedol, že: „sa nejednalo o nátlak odporcu pri vydaní dokladu pre kataster nehnuteľností, nakoľko podľa jeho názoru o výmaz záložného práva zriadeného v prospech odporcu na majetok navrhovateľa mohol požiadať aj navrhovateľ (záložca)“, kde opomenul zákonné ustanovenie § 151md ods. 3 Občianskeho zákonníka ustanovujúce, že „... záložca tak môže učiniť až na základe predloženia listinného dokladu vystaveného záložným veriteľom, potvrdzujúceho zánik záložného práva“. Takýto dokument však odporca dňa 28.03.2011 odmietal vydať bez vpísania sumy do dodatku č. 2 jeho podpísania, a to v rozpore s ustanovením § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka a jeho čestným prehlásením zo dňa 07.03.2011. Urobil tak až potom, čo navrhovateľ ním požadovanú sumu 3.000,- € na jeho výslovný príkaz do dokladu vpísal a následne ho podpísal. Vzhľadom na uvedené a počas konania vykonané dokazovanie je jednoznačné a nespochybniteľné, že dodatok č. 2 zo dňa 28.03.2011 k zmluve o pôžičke zo dňa 04.04.2008, bol hlavne v bode 2 a k nemu nadväzujúcich, spísaný na nevyvrátiteľný nátlak odporcu, ktorý bezpodmienečne trval na ďalšom plnení od dlžníka, a to napriek skutočnosti, že už 12 dní mal celý dlh aj s odmenou (úrokom) splatený o čom vydal aj písomné potvrdenie. Rozhodnutím súdu v súlade s návrhom na začatie konania, by sa zrušila právna neistota navrhovateľa vo veci, pričom by bolo zjavné, že tu právo odporcu na zaplatenie nie je, čím by sa predišlo súdnemu sporu na plnenie na návrh odporcu. Po zaplatení poslednej splátky od dlžníka dňa 16.03.2011, bol celý dlh aj s odmenou (úrokom) splatený, preto k tomuto dňu zanikol splnením. Zmluvné strany túto skutočnosť slobodne a vážne potvrdili v dodatku k zmluve o zriadení záložného práva zo dňa 28.03.2011. Veriteľ sa prijatím plnenia o 16.597,77 € vyššieho, ako mal podľa písomných dohôd prijať, dostal do polohy dlžníka, a to potom čo právny dôvod odpadol. Po splatení celého dlhu v zmysle zmluvy o zriadení záložného práva mal veriteľ povinnosť (podľa svojho čestného prehlásenia zo dňa 07.03.2011 a v zmysle § 151md ods. 3 Občianskeho zákonníka) bez zbytočného odkladu podať žiadosť o výmaz záložného práva. Napriek opakovanej urgencii zo strany záložcu tak vykonal až po 12 dňoch, a to až po podpísaní dodatku č. 2. Vzhľadom na skutočnosť, že dodatkom k zmluve o zriadení záložného práva veriteľ potvrdil, že celý dlh vrátane odmeny (úrokov) bol splatený, a preto zanikol splnením, bola jeho požiadavka na ďalšie plnenie

neprimeraná a neopodstatnená. Dňa 28.03.2011 veriteľ osobne s poukazom, že požaduje plnenie ešte nejakej časti vzniknutých úrokov, sám určil sumu 3.000,- €, ktorú navrhovateľovi nariadil vpísať do už pripraveného dokumentu. Na jej vpísaní neodvolateľne trval pod priamou hrozbou, že nevydá pre katastrálny úrad potvrdenie o vzdaní sa záložného práva. Veriteľ vystupoval v celom zmluvnom vzťahu vždy v pozícii silnejšieho partnera a diktoval si zmluvné podmienky v rozpore s § 3, § 34, § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. Dňa 28.03.2011 mal už viac ako 12 dní na účte splatený celý dlh aj s uvedeným preplatkom a zároveň disponoval záložným právom na majetok dlžníka. Bez jeho vôle a súhlasu nebolo možné vyhotoviť a podpísať žiadny zmluvný dokument. Navrhovateľ zdôraznil, že pri všetkých úkonoch a rokovaníach s týmto zmluvným vzťahom boli prítomné len tri osoby, a to navrhovateľ, odporca a svedok Y. Z.. Rokovaní sa nikdy nezúčastnil žiadny iný nezávislý svedok. Vo všetkom čo sa týka predmetného zmluvného vzťahu vystupujú odporca a svedok jednotne a nerozdielne, pričom je nespochybniteľné, že sú ich výpovede vopred zosúladené a pripravené. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, prípadne ho zmenil tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie. Navrhovateľ uplatnil trovy odvolacieho konania.

V doplnení odvolania zo dňa 04.04.2014 (č.l. 142-144 spisu) navrhovateľ uviedol, že s rozhodnutím okresného súdu, ktorým mu bola uložená povinnosť uhradiť odporcovi trovy konania v sume 732,36 € nesúhlasí. Okresný súd mal návrhu navrhovateľa vyhovieť a v tom prípade mu ako úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Taktiež nesúhlasil s vyčíslením trov právneho zastúpenia, pretože rokovania s klientom, ktoré si odporca uplatnil boli neúčelné a súčasne v rozpore s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj „vyhláška“) v platnom znení. Odmenu za úkon „rokovanie s klientom“, ktoré nasledovalo po úkone „príprava a prevzatie zastúpenia“, nie je možné priznať v zmysle ustanovenia § 13a ods. 3 vyhlášky v spojení s ustanovením § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky, nakoľko je nepochybné, že prvý úkon advokáta vo veci zahŕňa aj prvú poradú, a teda po prvej porade nemôže advokátovi patriť odmena za ďalšiu poradú, resp. rokovanie. Odmeny za všetky úkony „rokovanie s klientom“, ktoré predchádzali pojednávaniam v dňoch 04.04.2013, 28.05.2013 a 23.01.2014 s poukazom na aktuálnu judikatúru nepatria advokátovi z dôvodu nepreukázania predmetu a účelnosti jednotlivých rokovaní. Navyše advokát zastupuje klienta v ďalších štyroch súdnych sporoch pred okresným súdom, ako i pred Rozhodcovským súdom pri Slovenskej arbitrážnej komore, s.r.o., Zvolen, ktorých predmetom sú nároky súvisiace s dodatkom č. 2 k zmluve o pôžičke a tento dokument je súčasťou týchto ďalších spisov, preto nemohli nastať tak závažné nové skutočnosti, ktoré by bolo potrebné prejednávať pred každým pojednávaním v trvaní viac ako jednu hodinu (§ 13a ods. 1 písm. b/ vyhlášky). Navrhovateľ súčasne predložil vyčíslenie trov prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 23.04.2014 (č.l. 150-153 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal nato, že podanom odvolaní navrhovateľ opakuje rovnaké skutočnosti, ktoré tvrdil v konaní pred okresným súdom, pričom neuviedol, v čom vidí nesprávnosť skutkových zistení súdu na základe vykonaného dokazovania. Návrh navrhovateľa bol od začiatku účelový a nedôvodný. Navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno, keďže svoje tvrdenie nepodložil ani jediným relevantným dôkazom. Z tvrdenia o splatení celého dlhu dňom 16.03.2011, ktoré potvrdzuje spísanie čestného prehlásenia a dodatku k zmluve o zriadení záložného práva, navrhovateľ zrejme odvodzuje, že práve to má byť dôkazom toho, že dojednanie sumy 3.000,- € nemá právny titul, pretože dlžná suma mala byť zaplatená. Zdôraznil, že istina spolu s odmenou síce boli zaplatené, ale nedošlo k zaplateniu úrokov z omeškania, ktoré vznikli oneskoreným zaplatením dlžnej sumy zo strany navrhovateľa. Zaplatenie celej dlžnej sumy (istiny, odmeny, úrokov) nepotvrdzuje ani navrhovateľom uvádzaný dodatok k zmluve o zriadení záložného práva, pretože v ňom odporca v bode 2 prehlásil, že od záložcu (dlžníka) dostal vyrovnanie celej pohľadávky podľa článku I. bod 1 zmluvy o zriadení záložného práva. Článok I ods. 1 zmluvy o zriadení záložného práva hovorí len o zabezpečení istiny spolu s odmenou za poskytnutie pôžičky. Práve zaplatenie istiny spolu s odmenou za poskytnutie pôžičky podľa článku I ods. 1 zmluvy o zriadení záložného práva bolo dôvodom odporcovho vzdania sa záložného práva. Uhradením dlžnej istiny však nedošlo k zániku práva odporcu domáhať sa úhrady úrokov z omeškania. Vzdanie sa záložného práva nespôsobuje zánik záložným právom zabezpečovanej pohľadávky a jej príslušenstva. Zo skutkových okolností je zrejmé, že k splateniu celého dlhu vrátane príslušenstva nedošlo. Vzhľadom na to je bezvýznamné, či sa vyhlásenie veriteľa o tom, že došlo k „obdržaniu vyrovnanie celej pohľadávky“, vzťahuje na celý dlh alebo nie, pretože samo o sebe nejde o vzdanie sa práva či odpustenie dlhu, ktoré

jediné by mohli spôsobiť zánik záväzku dlžníka. K zaplateniu príslušenstva danej pohľadávky nedošlo a navrhovateľ ostal odporcovi dlžný úroky z omeškania, preto došlo k spísaniu dodatku, v ktorom si odporca s navrhovateľom modifikovali dlžné úroky z omeškania na sumu 3.000,- €. Podľa čl. I bod 2 dodatku je tak daný právny titul pohľadávky odporcu. Dodatok má vzhľadom na svoj čl. I bod 5 charakter dohody podľa § 570 Občianskeho zákonníka. Došlo ním k nahradeniu pôvodného záväzku zmluvy o pôžičke, a to tak, že nezaplatené úroky z omeškania si odporca s navrhovateľom modifikovali na sumu 3.000,- €, hoci už v tom čase dosahovali vyššiu sumu. Uzavretie sporného dodatku bolo v záujme oboch zmluvných strán a zo strany odporcu sa nejednalo o vyvolanie tiesne a bezprávnej vyhrážky u navrhovateľa. Svedčí o tom aj tá skutočnosť, že dodatok vyhotovil sám navrhovateľ. Z konania odporcu nemožno usudzovať, že išlo o psychické donútenie, resp. vyvolanie tiesne na strane navrhovateľa, pretože absentujú základné podmienky, a to jeho protiprávnosť a vytvorenie reálnej hrozby. Konanie odporcu nemalo znaky protiprávnosti, pretože ako veriteľ mal okrem iného právo domáhať sa zaplatenia úrokov z omeškania prostredníctvom podania návrhu na súd. V tom čase nebolo povinnosťou odporcu vydať potvrdenie o zaplatení dlžnej sumy na účely výmazu záložného práva, pretože k celkovému zaplateniu dlžnej sumy (pohľadávky aj s príslušenstvom) nedošlo. Ak by navrhovateľ zaplatil celkovú dlžnú sumu (aj s príslušenstvom), mohol podať návrh na výmaz záložného práva a túto skutočnosť tam preukázať, prípadne sa jeho výmazu domáhať na súde, čo sa však nestalo. Neobstojí preto tvrdenie navrhovateľa, že k podpísaniu dodatku bol nútený a podpísal ho pod nátlakom. Tieto skutočnosti neboli v konaní pred okresným súdom nijako preukázané a navrhovateľ svoje tvrdenia nepodložil žiadnymi dôkazmi. Samotný dodatok pripravil navrhovateľ a bol uzavretý na základe obojstranej slobodnej vôle. Odporca poukázal na to, že úroky z omeškania boli v dodatku značne modifikované a znížené, čo potvrdzuje dobrú vôľu odporcu, keďže od navrhovateľa mohol žiadať súdnou cestou zákonné úroky z omeškania v omnoho vyššej sume. Odporca zdôraznil, že ak navrhovateľ uvádza ako dôvod čiastočnej neplatnosti dodatku tieseň a bezprávnú vyhrážku, mal by namietať neplatnosť celého dodatku, pretože tieseň (sloboda prejavu vôle) sa vzťahuje na uzavretie celého právneho úkonu. Je neprípustné, aby sa navrhovateľ domáhal čiastočného určenia neplatnosti právneho úkonu, ktorý sám urobil, bol jeho autorom, a to len v časti, ktorá mu zakladá povinnosť poskytnúť odporcovi dohodnuté plnenie, pričom bol účel právneho úkonu navrhovateľovi v čase uzavretia dodatku zrejmy. Napriek tomu, že medzi účastníkmi konania bola v zmluve o zriadení záložného práva dohodnutá rozhodcovská doložka zakladajúca právomoc rozhodcovského súdu, odporca napadnutý rozsudok okresného súdu nespochybnil. Odvolanie nebolo podložené žiadnymi novými dôkazmi, ktorými by navrhovateľ preukázal svoje doterajšie tvrdenia, na základe čoho možno ustáliť, že jeho návrh bol a je len vo forme nepreukázaných a účelových tvrdení. Odporca uplatnil trovy odvolacieho konania.

Vyjadrenie k odvolaniu doručil okresný súd právnej zástupkyňi navrhovateľa na vedomie (č.l. 155 spisu).

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky navrhovateľa ako aj predchádzajúce konanie a napadnutý rozsudok okresného súdu a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu poukazuje; odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho správne skutkové a právne závery; odvolací súd nezistil dôvody na odlišné rozhodnutie vo veci a stotožňuje sa so záverom okresného súdu o nesplnení podmienok na určenie neplatnosti sporného právneho úkonu, keď odvolacie námietky navrhovateľa nemohli prívodiť obsahovú zmenu napadnutého rozsudku okresného súdu.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody navrhovateľa odvolací súd udáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil.

Zo skutkového stavu zisteného okresným súdom je zrejmé, že navrhovateľ a odporca uzavreli zmluvu o pôžičke zo dňa 04.04.2008, na základe ktorej poskytol odporca navrhovateľovi pôžičku v sume 331.939,19 € (10.000.000,- Sk) s tým, že navrhovateľ vráti odporcovi pôžičku spolu s odmenou vo výške 15 % z poskytnutej pôžičky (t.j. 49.790,88 €); účastníci dodatkom č. 1 k zmluve o pôžičke predĺžili dobu vrátenia pôžičky zo strany navrhovateľa do dňa 31.08.2008; nebolo sporné, že dňa 28.08.2008 vrátil navrhovateľ odporcovi sumu 33.193,92 € (1.000.000,- Sk) a dňa 26.02.2009 sumu 33.193,92 € (1.000.000,- Sk); dodatkom č. 2 zo dňa 28.03.2011 účastníci potvrdili (okrem už zaplatených splátok) zaplataenie časti pôžičky v sume 331.940,- € odporcovi dňa 16.03.2011 s tým, že navrhovateľ zostal odporcovi dlžný ešte sumu 3.000,- € splatnú do 31.12.2011 z titulu dlžných úrokov ku dňu podpisu tohto dodatku. Splnenie záväzku navrhovateľa na vrátenie pôžičky bolo zabezpečené záložným právom zriadeným zmluvou o zriadení záložného práva zo dňa 11.11.2010, ktorá bola ukončená dňa 28.03.2011 uzavretím dodatku k nej v dôsledku úhrady podľa článku I bod 1 uvedenej zmluvy, t.j. sumy 315.342,23 € (9.500.000,- Sk); dňa 28.03.2011 podpísal odporca navrhovateľovi žiadosť o výmaz záložného práva podľa uvedenej zmluvy o zriadení záložného práva podľa § 151md ods. 1 písm. c) Občianskeho zákonníka z dôvodu vzdania sa záložného práva.

Navrhovateľ v konaní neplatnosť sporného dodatku č. 2 zo dňa 28.03.2011 k zmluve o pôžičke opieral (1) v podstate o tvrdenie, že tento dodatok podpísal pod nátlakom odporcu, že mu tento bez prístúpenia na uzavretie dodatku nevydá vyhlásenie o vzdaní sa záložného práva potrebné na jeho výmaz z katastra nehnuteľností, hoci v tom čase mal odporca už splatenú celú pôžičku aj z dohodnutou odmenou, preto na strane navrhovateľa chýbala sloboda vôle na uzavretie dodatku v dôsledku bezprávnej vyhrážky zo strany odporcu a (2) súčasne o tvrdenie, že v čase uzavretia dodatku už bol celý jeho dlh z titulu zmluvy o pôžičke splatený, t.j. zanikol splnením, preto sa sporným dodatkom nemohol zaviazat' na zaplataenie dlžnej sumy z titulu vrátenia pôžičky. Z týchto dôvodov považoval navrhovateľ sporný dodatok k zmluve o pôžičke za absolútne neplatný (v časti, ktorá bola predmetom konania po pripustení zmeny návrhu v priebehu konania).

V podanom odvolaní uplatnil navrhovateľ odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. a vytýkal okresnému súdu, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam; uplatnil aj odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., a vytýkal rozsudku okresného súdu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľom uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu pri hodnotení výsledkov dokazovania. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ustanovenia § 132 O.s.p.; podľa tohto ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci; nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť okresnému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníka nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 133 až § 135 O.s.p.; odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. možno teda napadnúť výsledok činnosti okresného súdu pri hodnotení dôkazov, na nesprávnosť ktorého je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu okresný súd dospel; ak nie je možné okresnému súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., tento spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvého stupňa; právne posúdenie je činnosť, pri ktorej súd podľa skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav; nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny

predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že dokazovanie vykonané okresným súdom je dostatočné pre rozhodnutie v prejednávanej veci, vykonané dokazovanie vyhodnotil okresný súd v zmysle zásad upravených ustanovením § 132 O.s.p., pri ktorom nezistil odvolací súd logické ani faktické rozpory; súčasne na zistený skutkový stav aplikoval okresný súd správne ustanovenie právneho predpisu (§ 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka), ktoré aj správne interpretoval.

Odvolací súd predovšetkým považuje za potrebné uviesť, že podľa ustálenej súdnej praxe v konaní o určenie neplatnosti zmluvy súd preskúmava zmluvu zo všetkých hľadísk, na ktoré Občiansky zákonník viaže všeobecnú platnosť právnych úkonov (§ 34 a nasledujúce Občianskeho zákonníka); absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho zo zákona a hľadá sa naň, ako keby nebol urobený, táto neplatnosť nemôže byť zhojená dodatočným schválením a nemôže sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti; absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností; pri posudzovaní dôvodov neplatnosti zmluvy je potrebné rozlišovať medzi dôvodmi neplatnosti, ktoré musia byť účastníkom tvrdené, t.j. napr. nedostatok slobody, vážnosti, rozpor s dobrými mravmi, prípadne omyl a ostatnými, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti, t.j. napr. nedostatok formy, neurčitost', nespôsobilosť subjektu zmluvu uzavrieť, rozpor so zákonom a podobne (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/208/2010 zo dňa 30.07.2012). Navrhovateľ splnil svoju povinnosť tvrdenia a ako dôvod neplatnosti sporného dodatku č. 2 k zmluve o pôžičke predovšetkým uviedol nedostatok svojej slobody vôle na jeho uzavretí; v tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že s povinnosťou tvrdenia navrhovateľa je v tomto smere spojená aj dôkazná povinnosť s vyústením v unesení alebo neunesení dôkazného bremena na preukázaní tohto tvrdenia. Dôvody absolútnej neplatnosti sporného dodatku č. 2, na ktoré je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti, okresný súd podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku nenašiel a s týmto záverom sa stotožňuje aj odvolací súd. Sporové občianske súdne konanie, ktorým je aj konanie v prejednávanej veci, je konaním dôkazným; na tom nič nemení skutočnosť, že na absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliada súd z úradnej povinnosti, pretože toto platí len za podmienky, že (z hľadiska prejednávanej veci navrhovateľom tvrdené) skutočnosti, ktoré sú spojené s absolútnou neplatnosťou právneho úkonu (tak, že ju spôsobujú), vyjdú v súdnom konaní aj skutočne najavo (a to predovšetkým z vykonaných dôkazov).

Požiadavku slobodne urobeného právneho úkonu vylučuje právny úkon urobený a) pod tlakom násillia alebo b) pod tlakom bezprávnej vyhrážky. Fyzické násillie nebolo v prejednávanej veci navrhovateľom tvrdené a ani nevyšlo v konaní najavo. Navrhovateľ tvrdil, že sporný dodatok č. 2 k zmluve o pôžičke uzavrel pod tlakom bezprávnej vyhrážky zo strany odporcu. Bezprávna vyhrážka (tzv. psychické donútenie) je bezprávne pôsobenie na vôľu človeka, ktoré v ňom vzbudzuje dôvodný strach z ujmy, ktorou sa hrozí tak, že sa jeho vôľa, prejavená v právnom úkone, vytvára pod tlakom tohto strachu. V prípade, že má ísť o pôsobenie bezprávnou vyhrážkou na konajúcu právnickú osobu, musí táto pôsobiť na osobu (osoby), ktoré svojím konaním pri uzavieraní právneho úkonu vytvárajú vôľu tejto právnickej osoby. Bezprávna vyhrážka má právny význam ak sú splnené tieto podmienky: a) vyhrážka musí byť protiprávna (t.j. ak sa hrozí niečím, čo konajúci nie je oprávnený urobiť alebo je síce na to oprávnený, ale nie je oprávnený to robiť za tým účelom, aby prinútil iného k určitému právnomu úkonu, b) medzi hrozbou a urobeným právnom úkonom je príčinná súvislosť (t.j. strach vychádzajúci z hrozby priamo ovplyvňuje vôľu konajúceho), c) musí ísť o vyhrážku takého druhu a takej intenzity, aby podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu u toho, voči komu bola použitá, vyvolala dôvodný strach a d) bezprávna vyhrážka musí byť adresovaná tomu, ktorého právny úkon sa vynucuje alebo osobám jemu blízkym (k podmienkam bezprávnej vyhrážky porovnaj Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký Komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, str. 261).

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že tvrdenie navrhovateľa, že sporný dodatok č. 2 zo dňa 28.03.2011 uzavrel neslobodne pod vplyvom bezprávnej vyhrážky zo strany odporcu, že mu nevydá vyhlásenie o vzdaní sa záložného práva za účelom jeho výmazu z katastra nehnuteľností, priamo podporuje len jeho výpoveď ako účastníka konania, keď ostatné dôkazy vykonané okresným súdom (najmä výpoveď odporcu ako účastníka konania a výpoveď svedka R. Z.) tento záver priamo popierajú. Okresný súd správne po vykonaní navrhnutých dôkazov pristúpil k ich hodnoteniu za účelom ustálenia zisteného skutkového stavu. V tejto súvislosti je potrebné najskôr zdôrazniť, že podstatou zistenia skutkového stavu veci je úsudok súdu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností

sú pravdivé, t.j. ktoré z nich bude považovať za preukázané poznatkami získanými z jednotlivých vykonaných dôkazov; zákon nepredpisuje (a ani dobre nemôže) predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať samotné hodnotenie jednotlivých dôkazov ani hodnotenie ich vzájomnej súvislosti; je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery súdu o vierohodnosti poznatkov získaných z vykonaných dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré účastníkmi tvrdené skutočnosti má súd preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav; základom hodnotiaceho postupu konajúceho sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad; ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu výlučného sporu, ktorá stanovuje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže súčasne platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené; vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov; výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia; hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie do záveru, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná; zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávne hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal; ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývali alebo opomenul vziať do úvahy rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať z jeho skutkovými zisteniami, t.j. napr. namietať, že súd mal uveriť inému svedkovi, že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý alebo že z vykonaných dôkazov vyplýva iné skutkové zistenie a podobne (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/14/2011 zo dňa 25.05.2012).

Odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd sa v prejednávanej veci týmito zásadami riadil a svoje závery o skutkových zisteniach v napadnutom rozsudku dostatočne odôvodnil. Zo spisu okresného súdu vyplýva skutkový stav ako je popísaný v odôvodnení napadnutého rozsudku. Preskúmaním veci dospel aj odvolací súd k záveru, že tvrdenie navrhovateľa o bezprávnej vyhrážke zo strany odporcu pri uzavieraní sporného dodatku č. 2 k zmluve o pôžičke z vykonaného dokazovania nevyplýva. Nenasvedčujú tomu ani preukázané skutkové okolnosti prípravy znenia samotného dodatku, z ktorých vyplýva, že jeho znenie na podpis pripravil samotný navrhovateľ (nie je rozhodujúce, že po konzultácii s odporcom). Správny je aj záver okresného súdu, že aj v prípade neuzavretia sporného dodatku k zmluve o pôžičke mohol navrhovateľ dosiahnuť výmaz záložného práva z katastra nehnuteľností; v zmysle § 151md ods. 3 Občianskeho zákonníka je záložný veriteľ povinný podať žiadosť o výmaz záložného práva bez zbytočného odkladu po zániku záložného práva, preto po tvrdenom zániku zabezpečenej pohľadávky splnením zo strany navrhovateľa mal tento v prípade nekonania odporcu možnosť domáhať sa na súde určenia, že záložné právo zaniklo v dôsledku splnenia (§ 80 písm. c/ O.s.p.) alebo splnenia povinnosti, ktorá odporcovi ako záložnému veriteľovi vyplývala zo zákona (§ 80 písm. b/ O.s.p. v spojení s § 161 ods. 3 O.s.p.), keď v oboch prípadoch by súd ako predbežnú otázku skúmal otázku zániku záložného práva v dôsledku zániku zabezpečenej pohľadávky splnením (prípadný nedostatok času v dôsledku zamýšľaných právnych úkonov vo vzťahu k predmetu zálohu tu nemajú právny význam). Okresný súd správne vyhodnotil aj tvrdenú neexistenciu záväzku navrhovateľa z titulu zmluvy o pôžičke voči odporcovi z dôvodu jeho splnenia v čase uzavretia sporného dodatku č. 2 k nej, pretože je zrejmé, že vzhľadom na dobu od splatnosti pôžičky do jej vrátenia uplynula pomerne dlhá doba, počas ktorej bol navrhovateľ zjavne v omeškaní s plnením peňažného dluhu a keďže právo na úroky z omeškania vzniká priamo zo zákona (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) bol odporca oprávnený žiadať ich zaplatenie (bez potreby skúmania presnej sumy úrokov z omeškania je zrejmé, že tieto len pri dlžnej sume 315.342,23 €, ktorá nebola medzi účastníkmi sporná, za dobu omeškania od 01.09.2008 do 16.03.2011 pri sadzbe 8,50 % ročne vzhľadom na prvý deň omeškania zjavne viacnásobne presahujú sumu 3.000,- € spolu so sumou tvrdeného „preplatku“ 16.596,96 €). Záver o existencii pohľadávky odporcu z titulu úrokov z omeškania nevyvracia ani navrhovateľom zdôrazňovaný dodatok zo dňa 28.03.2011 k zmluve o zriadení záložného práva, pretože tento obsahuje „prehlásenie len o vyrovnaní celej pohľadávky podľa článku I bod 1 zmluvy o zriadení záložného práva“, ktorý stanovuje dlžnú istinu

315.342,23 €, keď uvedená zmluva v inej časti (bode 4) pojednáva aj o „zákonnom úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka zo sumy 49.790,88 € od 01.09.2008 do zaplatenia, zo sumy 298.745,27 € od 01.09.2008 do 26.02.2009 a zo sumy 265.551,35 € od 27.02.2009 do zaplatenia“, ktoré neboli predmetom prehlásenia o vyrovnaní pohľadávky v dodatku zo dňa 28.03.2011 k zmluve o zriadení záložného práva (tento odkazuje len na vyrovnanie pohľadávky podľa článku I bod 1), preto navrhovateľ musel mať v čase uzavretia sporného dodatku č. 2 zo dňa 28.03.2011 k zmluve o pôžičke zjavne vedomosť o svojej povinnosti zaplatiť odporcovi aj úroky z omeškania (táto skutočnosť bola napokon v spornom dodatku aj vyjadrená, t.j. že suma 3.000,- € predstavuje „úroky“). Tieto skutočnosti vo svojom súhrne nesvedčia o dôvodnosti argumentácie navrhovateľa o existencii bezprávnej vyhrážky alebo neexistencii pohľadávky odporcu v čase uzavretia sporného dodatku k zmluve o pôžičke. Okresný súd preto správne návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a to vrátane závislého výroku o trovách konania, ktorý bol tiež vecne správny a odôvodnený plným úspechom odporcu v konaní (§ 142 ods. 1 O.s.p.); námietky proti výške priznanej náhrady trov konania zo strany navrhovateľa v podanom odvolaní odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, preto v tomto smere odvolací súd tiež poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Navrhovateľ nesúhlasil s priznaním náhrady trov právneho zastúpenia odporcovi za úkony právnych služieb spočívajúce v rokovaní s klientom, pretože ich nepovažoval za vynaložené účelne a považoval ich za priznané v rozpore s vyhláškou č. 655/2004 Z. z.. Podľa zistenia odvolacieho súdu porada zo dňa 13.11.2012 nenasledovala po totožnom predchádzajúcom úkone právnej služby, pretože jej predchádzal úkon prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom; obmedzenie podľa § 13a ods. 3 vyhlášky tu teda nedopadá, pretože nešlo len o samostatnú poradu s klientom. Pokiaľ ide o namietanú neúčelnosť ďalších úkonov právnych služieb odvolací vychádzal z názoru, že právo na náhradu účelne vynaložených trov právneho zastúpenia predstavuje súčasť práva na právnu pomoc (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), na nepriznanie tejto náhrady (ktoré predstavuje zásah do práva vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) sú preto vždy potrebné konkrétne a dostatočne preukázané dôvody; nestačí len všeobecné poukázanie, že ich vynaloženie nebolo potrebné; z obsahu spisu vyplýva, že na uvedených pojednávaní, ktorým predchádzali predmetné rokovania s klientom, sa riešili sporné v konaní nastolené skutkové a právne otázky, preto nemožno bez ďalšieho dospieť k záveru, že nešlo o účelne vynaložené trovy konania. Uskutočnenie rokovaní právneho zástupcu s odporcom boli preukázané predloženým (v každom prípade) záznamom o porade v právnej veci zo dňa 13.11.2012, 03.04.2013, 28.05.2013 a 22.01.2014, v ktorých je uvedené, že predmetom každej porady bolo prejednanie skutkových a právnych otázok a porada týkajúca sa ďalších návrhov na vykonanie dôkazov, keď všetky záznamy sú podpísané aj odporcom. Sama vytýkaná skutočnosť, že právny zástupca odporcu tohto zastupuje aj v iných právnych veciach (hoci aj súvisiacich s týmito konaniami) neobstojí, pretože v prejednávanej veci išlo o neplatnosť právneho úkonu a v označených veciach má ísť o iný predmet konania. Odvolaciu námietku navrhovateľa proti priznaným trovám právneho zastúpenia za rokovania s odporcom preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Odporca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vzniklo mu voči plne neúspešnému navrhovateľovi právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu v sume 61,85 € spolu s režijným paušálom v sume 8,04 €, k tomu odmena a režijný paušál zvýšené o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % v sume 13,97 €, pretože právny zástupca odporcu je jej platiteľom (č.l. 124 spisu); spolu trovy odvolacieho konania odporcu v sume 83,86 €, ktoré je navrhovateľ v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť právnomu zástupcovi odporcu.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.